

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດທີ 18 ກຸມພາ 2018 (02-18-2018)

ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຜ່ານໄປ

ແມ່ນສະຖານທີ່ໃດທີ່ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກເໝືອນເຮືອນຕົນເອງ? ດ້ວຍເຫດໃດ?

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນໂລກນີ້ສົມຄວນສະທ້ອນເຖິງບ້ານນິຣັນຂອງພວກເຮົາ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ບາງຄົນອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຫຼັງດຽວຈົນຕອດຊີວິດ. ສຳລັບຂ້ອຍເດ? ຕ້ອງໃຊ້ເວລາຈັກນ້ອຍເພື່ອນັບເບິ່ງວ່າທັງໝົດມີຈັກຫຼັງ (ເພາະຍົກຍ້າຍເລື້ອຍໆ).

ເມື່ອເວລາຂ້ອຍຍັງນ້ອຍ, ຄອບຄົວຂ້ອຍເຄີຍອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຫົກຫຼັງ. ແຕ່ລະຫຼັງກໍມີເອກລັກ. ບາງຫຼັງກໍນ້ອຍ, ບາງຫຼັງກໍໃຫຍ່. ບາງຫຼັງມີທີ່ດິນຫຼັງບ້ານກວ້າງ, ບາງຫຼັງບໍ່ມີດິນຫລັງບ້ານ. ບາງຫລັງຢູ່ໃນເມືອງ, ບາງຫລັງຢູ່ບ້ານນອກ.

ເມື່ອຂ້ອຍໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ພວກເຮົາສືບຕໍ່ມີແນວໂນ້ມຂອງການເຄື່ອນຍ້າຍເລື້ອຍໆ. ຂ້ອຍແລະພໍ່ລາຍໄດ້ອາໄສຢູ່ບ້ານ 11 ຫຼັງໃນທົ່ວ 3 ຮັດຕ່າງກັນ. ຄວາມນຶກຄິດທີ່ຈະແບກຫາມຕັ້ງຮັບແຂກເຂົ້າໄປໃນປະຕູໜ້າບ້ານແຄບໆອີກ ພາໃຫ້ຂ້ອຍພໍ່າກຈະຫຼີກເສັ້ນຜົມຂອງຕົນອອກ. ມີບາງຢ່າງທີ່ເລັກນ້ອຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເມື່ອຍລ້າຫລາຍກວ່າການຍົກຍ້າຍ.

ເມື່ອທ່ານຍົກຍ້າຍຫຼາຍຄັ້ງ, ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະກຳນົດຄຳວ່າ “ບ້ານ” ນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃສກັນແທ້. ແຕ່ວ່າເຖິງທ່ານໄດ້ອາໄສຢູ່ຫຼາຍສະຖານທີ່ ຫຼື ໄດ້ເກີດແລະຖືກລ້ຽງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນພຽງບ້ານຫຼັງດຽວ, ອັດສາວິກ ເປໂຕ ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າຊີວິດຊາວຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເປັນພຽງແຕ່ຜູ້ເດີນທາງຜ່ານ. ໂລກນີ້ຊຶ່ງພວກເຮົາຮູ້ຈັກເປັນແຕ່ພຽງບ່ອນຢູ່ຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງ, ພວກເຮົາທັງໝົດຈະມີການຍົກຍ້າຍຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ອີກຄັ້ງນຶ່ງໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າຂອງພວກເຮົາ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າແນວໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3)

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. 1 ເປໂຕ 2:11-12:

11ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຕືອນສະຕິພວກທ່ານເໝືອນເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໃນໂລກນີ້ໃຫ້ຈົດເວັ້ນຈາກຕົນທາແນວມະນຸດຊຶ່ງທ່ານສຶກຕໍ່ສູ້ຈົດວິນຍານ.¹²ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດອັນດີຖ້າມກາງຄົນຕ່າງຊາດເພື່ອໃນກໍຣະນີທີ່ເຂົາຕິຕຽນນິນທາພວກທ່ານວ່າເປັນຄົນເຮັດຊົ່ວນັ້ນ ເຂົາກໍຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ ເພາະເຂົາໄດ້ແລເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານປະຕິບັດນັ້ນ.

ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນວັຍລຸ້ນ, ຄອບຄົວຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ເດີນຍົນ ອໍແລນ ໂດ ຕຽມຕົວຈະເດີນທາງກັບບ້ານທີ່ຮັດເທັກຊັສ. ຜູ້ແທນສາຍການບິນໄດ້ປະກາດຜ່ານລຳໂພງກະຈາຍສຽງຈະໃຫ້ບັດໂອນເງິນພິເສດແກ່ຜູ້ໂດຍສານທີ່ມີຄວາມປາຖນາລໍຖ້າຖ້ວນບິນໜ້າ. ກະໂດດເຂົ້າຫາໂອກາດ ອ້າຍແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພໍ່ແມ່ໃຫ້ລໍຖ້າເຄື່ອງບິນຖ້ວນໜ້າ. ໂດຍໜ້າອັດສະຈັນໃຈ, ເພິ່ນໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີ. ຫຼັງຈາກອ້າຍແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບິນໄປໃນຖ້ວນບິນທີສອງເປັນເວລາສົມຄວນ,

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໝູ່ເບິ່ງຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວໄດ້ສັງເກດວ່າມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຜິດປົກກະຕິ: ຂ້ອຍສົມຄວນທີ່ຈະເຫັນພື້ນດິນຊາຍ, ໜ້າດິນຮາບພຽງຂອງພາກຕາເວັນຕົກຂອງຮັດເທັກຊັສ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພູຜາອັນຂຽວແລະລໍານ້ຳສີຟ້າອັນສວຍງາມ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ຄົນຂັບເຄື່ອງບິນໄດ້ປະກາດວ່າ: “ພວກເຮົາຈະໄດ້ລົງຈອດພາຍໃນ 30 ນາທີ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພວກທ່ານຄົງຈະສນຸກສນານກັບການຢ້ຽມຢາມ ແບຣນສັນ ມິສສຸຣີ.” ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງ ບິນຜິດລໍາ! ນີ້ເບິ່ງເຜີນໆຄືວ່າຈະແຈ້ງ, ແຕ່ວ່າອ້າຍຂ້ອຍແລະຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າແບຣນສັນ ມິສສຸຣີ ເປັນບ້ານຂອງພວກເຮົາຈັກເທື່ອ. ຊ່ວງເວລາອັນສັ້ນທີ່ພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງເກີນກວ່າການຢຸດພັກຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມມຸ້ງໝາຍຂອງພວກເຮົາແມ່ນໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍ: ເຖິງບ້ານເຖິງເຮືອນ.

ຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້ກໍເຊັ່ນດຽວກັນ. ການອາໄສຢູ່ໃນໂລກປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົານີ້ ເປັນພຽງແຕ່ການມາພັກຊົ່ວຄາວ; ຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາແມ່ນ “ທ້ອງຟ້າໃໝ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່” (ພນມ 21:1). ນັ້ນເປັນເຫດທີ່ອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາວ່າ “ຄົນຕ່າງຊາດແລະຄົນທ່ອງທ່ຽວ.” ພວກເຮົາຈະບໍ່ພົບພໍ້ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາໃນທີ່ຢູ່ໃດໆໃນໂລກນີ້. ແລະດ້ວຍເຫດວ່າໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາ, ເປໂຕໄດ້ບອກພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ຖືກຊັກຊວນດ້ວຍ “ກິເລດຕັນຫາບາບ” ຊຶ່ງດຶງຈ້ອງພວກເຮົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້. ກິເລດຕັນຫາບາບນັ້ນມາຈາກໃສ? “ແຕ່ວ່າທຸກຄົນກໍຖືກລ້ຽວໄຫ້ຫລົງ ເມື່ອກິເລດຂອງຕົນເອງຊັກຈ້ອງແລະຍົວະເຍົາໃຫ້ເຮັດຕາມ.” (ຢກບ 21:1).

ຖ້ອຍຄຳທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳເວົ້າຂອງເປໂຕນັ້ນແມ່ນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ຈ້ອງເບິ່ງຢູ່ສເມີໃນການປະພຶດປະຕິບັດຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ເຂົາເຈົ້າຈັບຕາເບິ່ງວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົານັ້ນຈິງໃຈຂະນາດໃດຫຼືເປັນຄົນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄິດ (ທຳທ່າ)ເທົ່ານັ້ນ. ເປໂຕໄດ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈເໝືອນກັນວ່າໃນເມື່ອຜູ້ເຊື່ອສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະບໍ່ມີທາງເລືອກແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍົກຍ້ອງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາຈະແກ້ໄຂຄວາມຕຶງຄຽດລະຫວ່າງການຈຳນົນຕົວຕໍ່ຜູ້ມີສິດອຳນາດຂອງໂລກແລະການຈຳນົນຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດ?

2. 1 ເປໂຕ 2:13-15

13 ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ຂໍ້ບັງຄັບທີ່ມະນຸດຕັ້ງໄວ້ທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າຜູ້ນັ້ນຈະເປັນມະຫາກະສັດຜູ້ສູງສຸດ. 14 ຫລືຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງທີ່ໄດ້ຮັບສິ່ງຈາກພຣະມະຫາກະສັດນັ້ນໃຫ້ລົງໂທດຜູ້ທີ່ເຮັດຊົ່ວແລະຍົກຍ້ອງຜູ້ທີ່ເຮັດດີ. 15 ເພາະນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນດັ່ງນີ້ແຫລະ, ຄືດ້ວຍເຮັດການດີດັ່ງນັ້ນພວກທ່ານຈະໄດ້ລະບົບຄວາມໂງ່ຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີສະຕິໃຫ້ມີດເສັ້ງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າໂລກນີ້ເປັນພຽງແຕ່ສະຖານທີ່ຢູ່ອາໄສຊົ່ວຄາວສຳລັບຊາວຄຣິສຕຽນເທົ່ານັ້ນ, ມັນກໍຍັງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນຈະດຳລົງຊີວິດຢ່າງໃດ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງຢູ່ທີ່ນີ້. ຄວາມຫວັງແລະບ້ານໃໝ່ຂອງພວກເຮົາໃນອະນາຄົດເປັນສິ່ງທີ່ຂັບເຄື່ອນຄວາມປະພຶດແລະນິສັຍໃຈຄຳຂອງພວກເຮົາໃນຂະນະນີ້.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້, ພວກເຮົາຢູ່ໃຕ້ຜູ້ມີສິດອຳນາດການປົກຄອງ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຜູ້ມີອຳນາດຢູ່ເໜືອພວກເຮົາສເມີໄປ, ແລະເປໂຕໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ “ຍອມຈຳນົນຢູ່ໃຕ້ຜູ້ມີສິດອຳນາດການປົກຄອງຂອງມະນຸດ”. ບາງຄົນອາດໃຊ້ຄຳແກ້ຕົວວ່າ “ດີແລ້ວ, ຖ້າສິດອຳນາດການປົກຄອງເໜືອຂ້ອຍນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຂ້ອຍກໍຈະຍອມ. ແຕ່ເປັນຫຍັງຊາວຄຣິສຕຽນຈຶ່ງຕ້ອງຍອມຈຳນົນຢູ່ໃຕ້ສິດອຳນາດການປົກຄອງຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ້ມຄິດແບບນັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງຈົດຈຳໄວ້ວ່າ ເປໂຕບັນທຶກຂໍ້ຄວາມນີ້ໃນຂະນະທີ່ ເນໂຣ ໄດ້ເປັນ

ມະຫາຈັກພັດຂອງໂຣມ. ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຊື່ນັ້ນ, ເນໂຣແມ່ນນຶ່ງໃນຈຳນວນຊາຍທີ່ອະທັມແລະຮ້າຍກາດທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້. ໃນຂະນະທີ່ລາວເປັນພຽງແຕ່ວັຍລຸ່ນນັ້ນ, ລາວໄດ້ປະທານຊີວິດອ້າຍຮັກຊຶ່ງໄດ້ຂວາງທາງ ຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຂ້າເມັງຂອງລາວເພາະລາວບໍ່ມັກ. ລາວແຕ່ງງານອີກຄັ້ງນຶ່ງແລະໄດ້ຂ້າເມັງໃຫມ່ໂດຍການເຕະທ້ອງ ໃນຂະນະທີ່ເມັງກຳລັງຖືພາ ປີຕໍ່ໄປລາວແຕ່ງງານກັບເມັງຜູ້ທີ່ສາມຫຼັງຈາກຜົວຂອງນາງຂ້າຕົວຕາຍ. ເພາະເຫດວ່າແມ່ ຂອງເນໂຣເອງໄດ້ມີແຜນການຈະຂ້າລາວ, ລາວຄົງວາງແຜນຂ້າແມ່ຂອງລາວເຊັ່ນດຽວກັນ.

ເນໂຣແມ່ນຄົນແລກຂອງຈຳນວນຜູ້ປົກຄອງຂອງໂຣມັນທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫງຊາວຄຣິສຕຽນ. ລາວສັ່ງຈັບກຸມ, ລົງ ໂທດໂດຍທາງທາຣຸນ, ແລະປະທານຊີວິດ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ, ມັນແມ່ນລະຍະເວລານັ້ນເອງທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືສຸດໄດ້ ຊົງນຳພາໃຫ້ເປີດໂຕໄດ້ຂຽນບັນທຶກພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະເພິ່ນໄດ້ກ່າວໂດຍສະເພາະກ່ຽວເລື່ອງຍອມຈຳນົນຕໍ່ຈັກພັດໂຣມັນ!

ອາຈານ ໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍທາຊາວໂຣມັນເໝືອນກັນໃນສມັຍຈັກພັດເນໂຣ ແລະກ່ຽວເຖິງເລື່ອງການຮັບຜິດ ຊອບຕໍ່ຜູ້ມີສິດອຳນາດການປົກຄອງ: “ຈົ່ງໃຫ້ທຸກຄົນຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງ, ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີສິດອຳນາດ ໃດນອກຈາກອຳນາດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສິດອຳນາດທີ່ມີຢູ່ນັ້ນແມ່ນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍອົງພຣະເຈົ້າ. ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຂັດ ຂຶ້ນອຳນາດນັ້ນກໍ່ຂັດຂຶ້ນຜູ້ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂຶ້ນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ”(ໂຣມ 13:2)

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະຄຳພີຈຶ່ງເນັ້ນໜັກໃສ່ກ່ຽວກັບການຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງຂອງໂລກ? ກໍ່ເປັນ ເພາະວ່າເມື່ອໃດພວກເຮົາຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງ, ພວກເຮົາຍອມຈຳນົນຕໍ່ອົງພຣະເຈົ້າໂດຍແທ້ຈິງ.

3.1 ເປໂຕ 2:16-17

¹⁶ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດຢ່າງຄົນມີເສຣີພາບແຕ່ຢ່າໃຊ້ເສຣີພາບນັ້ນເປັນຂໍ້ອ້າງເພື່ອເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແຕ່ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດເໝືອນ ເປັນຂໍ້ອຍຂ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁷ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ທຸກຄົນ ຈົ່ງຮັກບັນດາພີ່ນ້ອງ ຈົ່ງຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະຈົ່ງຖວາຍກຽດແກ່ ມະຫາກະສັດ.

ໃຜຜູ້ນຶ່ງຈະບໍ່ສາມາດຊິ້ນຊົມຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນຄຸນຄ່າຂອງສິດເສຣີພາບ ນອກເສັງຈາກວ່າເຂົາຜູ້ນັ້ນໄດ້ມີປະສົບການ ໃນຄວາມເປັນຂ້າທາດມາກ່ອນ. ໃນພຣະຄຳຂໍ້ນີ້, ເປໂຕໄດ້ຂຽນຫາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຊຶ່ງມີປະສົບການທັງສອງຢ່າງ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ການຖືກຈອງຈຳດ້ານຈິດວິນຍານນັ້ນເປັນສະພາບແບບໃດ ຖືກຈອງຈຳດ້ວຍຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາແຕ່ພວກເຮົາຍັງຮູ້ ຄຸນຄ່າຂອງສິດເສຣີພາບເໝືອນກັນ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຊົງຖືກໂຖ່ໃຫ້ພື້ນດ້ວຍພຣະຄຸນໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະ ຄຣິດ. ອີງຕາມທີ່ອັດສາວິກໂຍຣັນໄດ້ບັນທຶກໄວ້: “ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າພຣະບຸດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານທັງຫຼາຍເປັນອິສະຣະ ພວກ ທ່ານກໍ່ຈະເປັນອິສະຣະແທ້ຈິງ.”(ຍຣ 8:36). ອັດສາວິກໂປໂລບັລຍາຍຊາວຄຣິສຕຽນໄວ້ດັ່ງນີ້: “ເມື່ອພວກເຮົາຖືກຊົງໂຜດ ໃຫ້ພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ກັບມາເປັນຂໍ້ອຍຂ້າຂອງຄວາມຊອບທັມ.”(ໂຣມ 6:18).

ດ້ວຍເຫດວ່າພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາເປັນອິສະຣະເສຣີຢ່າງແທ້ຈິງ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນເສຣີພາບນັ້ນ, ພວກເຮົາ ຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ການຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດໃນຖານະຂ້າ ທາດພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະເປັນຮູບຮ່າງລັກສະນະຢ່າງໃດ? ເປໂຕໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການປະຕິບັດ 4 ຢ່າງດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

- **ສະແດງຄວາມນັບຖືຢ່າງເໝາະສົມຕໍ່ທຸກກຽດຄົນ.** ບ້ານອັນຖາວອນຂອງພວກເຮົາແມ່ນຢູ່ທີ່ສວັນກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພຣະອົງແລະຂອງຕົວເອງດ້ວຍວິທີໃດ ໃນຂະນະທີ່ພວກ ເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້. ນັ້ນຕ້ອງແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມນັບຖື.

- **ຮັກຄອບຄົວຂອງຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ.** ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ (ເບິ່ງ 1 ຍຣ 4:8); ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຖານະເປັນຜູ້ເຮັດຕາມພຣະຄຣິດ, ຄວາມຮັກສົມຄວນຕ້ອງຮວບຮວມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາກະທຳ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາກັບບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ.
- **ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ.** ເມື່ອພວກເຮົາຄູ່ເຂົ້າຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາສາມາດຍືນຍົດຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນ. ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍການຍຳເກງທີ່ເໝາະສົມແລະດ້ວຍຄວາມໂຄຣົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດໃນວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ. “ຄວາມຍຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດຂອງຄວາມຮູ້ ຄົນໂງ່ປະມາດປັນຍາແລະການສຶກສາ.” (ສພສ 1:7).
- **ໃຫ້ກຽດແກ່ຈັກກະພັດ.** ແມ່ນໃຜກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນຖານະຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳ, ຈະແມ່ນຕຳແໜ່ງນາຍພັນ, ປະທານາທິບໍດີ, ຫຼືກະສັດກໍຕາມ, ກິດລະບຽບຫຼັກການຍັງຄົງເໝືອນເດີມ. ໃນຖານະຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຮົາຕ້ອງນັບຖືແລະໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ມີອຳນາດການປົກຄອງເໜືອພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນພົນລະເມືອງທີ່ດີ (good citizens).

ຖ້ອຍຄຳໃດໃນພຣະຄຳຕອນນີ້ທີ່ທ່ານເຫັນວ່າງ່າຍໃນການປະຕິບັດຕາມ, ຕອນໃດຍາກໃນການປະຕິບັດ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ດ້ວຍວິທີການແນວໃດທີ່ຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳຊ່ວຍນີ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງທ່ານ? ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງບາດກ້າວນຶ່ງ ຫຼືຫຼາຍກວ່າເພື່ອນຳໄປປະຕິບັດດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

- **ຕັ້ງສິ່ງນຶ່ງເພື່ອເປັນການເຕືອນ.** ຕັ້ງສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງໄວ້ໃນເຮືອນເພື່ອເປັນການເຕືອນໃຫ້ທ່ານບໍ່ລືມວ່າໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງທ່ານ. ເຕືອນສະຕິຕົນເອງວ່າທ່ານຖືກຊົງສ້າງສຳລັບສະຫວັນ (ບ້ານຖາວອນ).
- **ຈົດບັນຊີລາຍການຊັບສິນ.** ປະເມີນຊີວິດຂອງທ່ານໃນແງ່ຂອງ 4 ຂໍ້ຄວາມໃນ 1 ເປໂຕ 2:17. ຖາມຕົນເອງວ່າ: “ເຮົາເຮັດດີປານໃດ ໃນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມນັບຖືຕໍ່ຄົນອື່ນ, ຮັກຄອບຄົວຂອງຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອ, ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ, ແລະໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ນຳໃນເມືອງຂອງທ່ານ, ໃນຮັດຂອງທ່ານ, ແລະໃນປະເທດຂອງທ່ານ?”
- **ບົວລະບັດຮັບໃຊ້.** ໃນສິດເສນີພາບຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ບົວລະບັດຊັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແລະບົວລະບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ຈົດລົງໃສ່ເຈ້ງ ວ່າມີທາງໃດແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ, ແລະບົວລະບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໃນອາທິດນີ້. ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ໃຫ້ເປັນການອະທິຖານແລະເປັນຄວາມມຸ່ງໝັ້ນໃນຂະນະທີ່ທ່ານສແວງຫາການດຳລົງຊີວິດໃນທາງທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ມັນບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງຖ້າທ່ານເຄີຍອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຫຼັງດຽວ ຫຼື ບ້ານ 20 ຫຼັງ ໃນລະຍະເວລາທີ່ທ່ານດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້. *ບ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງທ່ານຍັງຈະມາເຖິງໃນມື້ນຶ່ງຂ້າງໜ້າ.* ຈົ່ງຈຳຄວາມຈິງນີ້ໄວ້ໃນຂະນະທີ່ທ່ານໃຊ້ຊີວິດ ແລະປະກອບອາຊີບຢູ່ໃນແຕ່ລະວັນ.

ອຸປະຖັມໂດຍລາວຊາວເທີນບັບຕິສັມພັນ www.lsb.org ໂດຍ SSK